

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN, J. G. KAM, C. G. J. VREEDENBURGH,
W. L. Z. VAN DER VEGTE, B. R. VAN LIDTH DE JEUDE, M. ELION.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

17^e Jaargang.
No. 16.

Donderdag
4 Februari '15.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

Inhoud.

Vereenigingsleven.

D. S. D. C. Logika. Algem. Vergadering op 28 Januari 1915, door N. J. D.
Vakvereenigingsbesturen, door J. Silfax.

Hoe moet het bezit van het Delftsche ingenieurs-diploma worden aangeduid, door M. E.

Wiskunde.

Analyse van „de Duivel”, door Prediker.

Liefdadigheid.

Het dubbeltje per week, door J. F. Grootte, Th. Hartelust en J. Rotgans.

Ingezonden.

'n Delftenaar, door Opmerker.
Aan den heer John Whip, door M. de Man.
Een woord, door M. de Man, met noot van de Redactie.
Aan den heer M. de Man, door C. G. J. Vreedenburg.
Nederlandsche Anti-Oorlog Raad.

Feuilleton.

Meneer Jacobus Buijtelaar's Verjaardag, door W. H. de B.

Berichten en mededeelingen.

Technische Hoogeschool.

Uitslag examens.

Agenda.

Vakvereenigingsbesturen.

Met ingenomenheid las ik in het S. W. van 17 December 1915, het stuk van den heer F. Kanstein over bovenstaand onderwerp.

Inzonderheid trof mij zijn protest tegen het uitsluiten van niet-Corpsleden.

Zooiets moest toch in onzen tijd niet — er noodig zijn.

Of heerscht nog hier of daar het oude wanbegrip, dat een niet-Corpslid een soort minderwaardig wezen is, alleen geschikt om contributie te betalen? En weet men daar dan niet, dat tegenwoordig het grootste deel der ingeschrevenen buiten het Corps staat?

Ik geloof, dat de meerderheid der Corpsleden wel beter weet en ze toont dat ook.

Men kan ook niet-Corpslid zijn om andere dan financiële redenen. Waartoe dan die scherpe scheidslijn ook doorgetrokken op studiegebied? Waarom kan in de vakvereeniging Corps en niet-Corps niet eensgezind en collegiaal samenwerken?

Dat een Corpslid meer belangstelling in de studie toont, of meer geschikt is om bestuursfuncties te vervullen, niemand zal dat beweren.

Waarom dan alle niet-Corpsleden zoo angstvallig geweerd, waarom niet gezorgd, dat alle studentenkringen in de vakvereeniging evenveel belang kunnen stellen?

Ik weet het niet . . . . .

Zeer verlangend was ik dus, te vernemen, wat men tegen het betoog van den heer Kanstein zou aanvoeren.

Drie nummers van het S. W. heb ik afgewacht. Er kwam niets . . . . .

Het doet mij leed te moeten constateeren, dat deze zoo belangrijke kwestie *doodgezwegen* wordt.

Van de studentenwereld wordt gezegd, dat men er altijd oprecht zijn meening zegt.

Waarom dan niet, als het belangrijke studiekwesties betreft, elkaar ridderlijk gezegd, wat men te zeggen heeft?

Doet men dat niet, dan wordt de zaak tijdelijk vergeten, totdat precies dezelfde feiten zich weer voordoen, weer een groot aantal leden pijnlijk aandoen, en weer meewerken om de belangstelling in de vakvereeniging te verminderen en de zoo hoog noodige collegiale samenwerking te beletten.

Nieuw licht op deze kwestie gaf ik hier niet; mijn doel is alleen te voorkomen, dat een zoo gewichtig vraagstuk in onze studentenwereld in de doofpot gestopt wordt, wat wel de gemakkelijkste, doch niet de mooiste manier is om zulke kwesties op te lossen.

Wil iemand anders licht over deze zaak doen schijnen, met belangstelling zie ik, en velen met mij, er naar uit. De redactie van het S. W. zal wel zoo welwillend zijn voor collegiaal debat haar blad beschikbaar te stellen.

30 Januari 1915.

J. SILFAX.

Vereenigingsleven.

D. S. D. C. „Logika”.

Algemeene Vergadering op Donderdag 28 Januari 1915.

De heer E. Rademaker hield een lezing over: „Johan van Oldenbarneveldt”.

Spreker begon met op te merken, hoe weinig de meeste menschen, behalve zijn bekende tragische dood, eigenlijk van dezen grooten staatsman afweten.

Oldenbarneveldt toch, is één der krachtigste figuren geweest in het midden van den Tachtigjarigen Oorlog, het begintijdperk van de bloei der Zeven Provinciën.

Juist in dien tijd was het noodig, dat één sterk op den voorgrond tredende persoonlijkheid, aan het hoofd stond, om onze staatkunde te leiden, en van Oldenbarneveldt kan gezegd worden, dat deze moeilijke taak, ten volste aan hem kon worden toevertrouwd.

Daarom dubbel jammer, dat hij in de grootste vijandschap geraakte met zijn vroegere vriend en beschermeling Maurits.

Beide mannen wilden zich de leidende macht in de Republiek verzekeren.

Het kon niet anders, of één van beiden moest worden ten ondergebracht: in die strijd is Maurits overwinnaar gebleven.

Spreker betreurde ten zeerste, dat van Oldenbarneveldt, die zooveel voor het land had gedaan naar zijn beste weten, op een dergelijke rampzalige manier aan zijn einde moest komen, temeer daar de man, door wiens toedoen dit voorname lijk is bewerkstelligd, zijn hooge positie aan hem had te danken.

Na de pauze, ontspan zich over de hoofdoorzaken van de vijandschap, vooral over de houding van Maurits en van Oldenbarneveldt inzake de godsdiensttwisten tijdens het Twaalfjarig bestand een levendig debat.

N. J. D.

Hoe moet het bezit van het Delftsche ingenieursdiploma worden aangeduid?

Naar aanleiding van het feit, dat op het oogenblik door de „Vereeniging van Delftsche Ingenieurs” beproefd wordt, omtrent bovenstaande vraag eene definitieve beslissing door de gezamenlijken Delftsche ingenieurs uit te lokken, wil ik trachten een overzicht te geven van de verschillende voorstellen dienaangaande.

Het is bekend, dat tot op heden de Nederlandsche ingenieurs geen titel hebben, die hen onderscheidt van degenen, die geen opleiding aan een hoogeschool hebben genoten.

In het tijdschrift „de Ingenieur”¹⁾ worden sedert 1905 de volgende aanduidingen achter den naam toegepast: civiel-ingenieur = c. i.; bouwkundig-ingenieur = b. i.; werktuigbouwkundig-ingenieur = w. i.; electrotechnisch-ingenieur = e. i.; mijn-ingenieur = m. i.; scheepsbouwkundig-ingenieur = s. i.; scheikundig-ingenieur of technoloog = t.

In den „Staatsalmanak” 1915 worden achter sommige namen diezelfde aanduidingen gebruikt; achter andere ingenieursnamen echter weer in het geheel niet.

In den „Delftsche Studenten-Almanak” voor 1915 werd voor het eerst de notatie van „de Ingenieur” gebruikt. In de vorige jaargangen bezigde men kapitale letters B. I.; C. I.; enz. achter den naam en daarvan gescheiden door eene komma.

In het algemeen echter, ontbreekt meestal ieder bewijs van het bezit van het ingenieursdiploma.

Men zoekt nu eene aanduiding of titel die, eenmaal door de meerderheid der Delftsche ingenieurs aangenomen, algemeen gebruikt zal moeten worden, ook op adressen en bij het zetten van handteekening enz.

De volgende voorstellen zijn daartoe gedaan:²⁾

I Aanduiding achter den naam.

- a. de letters c. i.; b. i.; w. i.; e. i.; s. i.; m. i. en t. i.: (technologisch-ingenieur).
- b. één algemeene aanduiding D. i. of D. I. (Delftsch ingenieur),

II Aanduiding voor den naam.

- a. door Ir.; Ing. of Igr. (afkortingen van ingenieur);
- b. door Mr. Ing.

Tegen deze voorstellen is aangevoerd:

wat betreft de aanduiding van ieder vak afzonderlijk door b. i.; c. i.; enz.

- 1° dat de buitenstaander meestal niet op de hoogte is van de verschillende categorieën van ingenieurs en dus zooveel verschillende letters niet zal begrijpen;
- 2° dat men dikwijls eene naamlijst zal moeten raadplegen om de juiste letters te vinden, hetgeen aanleiding geeft ze weg te laten;
- 3° dat deze afkortingen meer een vak dan een titel aangeven;
- 4° dat ze niet uniform zijn met andere titels, als Mr. en Dr.;
- 5° dat enkele dubbelzinnig zijn: c. i. (civiel- of chemisch-ingenieur) s. i. (scheepsbouwkundig- of scheikundig-ingenieur) w. i. (werktuigkundig- of waterbouwkundig-ingenieur).

Omtrent de afkorting D. i. of D. I.:

- 1° ongelijkvormigheid met andere Nederlandsche titels;
- 2° lidmaatschap van vereenigingen wordt meer en meer evenals in het buitenland achter den naam aangeduid;
- 3° aanduiding achter den naam leidt eerder tot weglating dan vóór den naam;

Feuilleton.

Meneer Jacobus Buijtelaer's Verjaardag.

Au sourire de tes pieds, Maddy

Wanneer meneer Jacobus Buijtelaer na tafel z'n kleintje koffie nam in Victoria, voelde hij zich eerst recht behagelijk. Hij zat er in een van de manden stoelen voor 't raam en genoot alzo van het uitzicht op het schetterend reclamebord van de Apollo-Bioscoop. Meneer Buijtelaer zorgde er altijd voor, een van die manden stoelen te bezetten. Dit was langzamerhand een van zijn vaste gewoonten geworden, vroeg op te staan bij Knapstein of de Greeff waar hij gegeten had, en reeds vóór zevenen te zitten in een van deze manden stoelen. Dat was een groot genot, elken avond weer, binnen te komen in Victoria en te zien dat zijn stoel nog onbezet was. Ineens was hij dan in de behagelijke sfeer van het Café. Hij behoefde er niet te bestellen, Karel had hem meestal zien binnenkomen en was juist op tijd om hem een vlammetje aan te bieden voor de sigaar, die nu ging opgestoken worden, „Kleine koffie”! riep Karel dan, diep de zaal in, waar geroezemoes was van veel kopjes en gegons van stemmen. Even later kwam hij er mee. Wanneer meneer Buijtelaer aldus geïnstalleerd was, zou niets zijne rust komen storen. Deze rust was een zeer bijzondere. Men zou niet kunnen zeggen dat hij verstond wat men, een tafeltje verder,

4° dat hierbij in de toekomst uitsluitend aan één Nederlandsche Technische Hoogeschool gedacht wordt.

Tegen den titel Ir.:

1° dat men deze zou kunnen houden voor een' voor-naam (Isidoor);³⁾

2° men zou er uit kunnen lezen inspecteur, instructeur e.d. Tegen Ing.: dat dit in Duitschland de titel is voor den techniker.

Tegen Igr.: dat het niet de analogie met Mr. en Dr. heeft, waarop bij Ir. nog zal worden teruggekomen.

Ter verdediging van de aanduidingen: c. i.; b. i. enz. wordt er op gewezen, dat deze al langzamerhand burgerrecht verkrijgen en dat ze de zuivere afkortingen zijn van de behaalde diploma's civiel-ingenieur, bouwkundig-ingenieur enz.

Het voordeel van den titel Ir. vindt men in de analogie met meester en doctor (Mr. en Dr.) waardoor deze niet alleen eene beteekenis als afkorting van ingenieur zou hebben, maar ook meer eene symbolische aanduiding zou zijn. Hierdoor zou Ir. door het publiek als een' titel worden aangezien en door den grooten eenvoud spoedig burgerrecht verkrijgen.

Hiermede geloof ik in 't kort te hebben uiteengezet, wat omtrent de voor- en nadeelen van de verschillende aanduidingen is in het midden gebracht.

Gezien het feit, dat de Nederlandsche ingenieurs hun arbeidsveld dikwijls buiten ons land zullen vinden, lijkt het mij ook nog een bezwaar van vele van de genoemde titels, dat zij in het buitenland niet voldoende zullen worden begrepen.

Ofschoon uit het voorgaande blijkt, dat eene keuze, die alle bezwaren ondervangt, niet gemakkelijk zal zijn, zou het mijns inziens toch wel gewenscht zijn, dat een algemeene titel kon worden ingevoerd, die liefst vóór den naam gebruikt, de verschillende vakken zou omvatten. Eene facultatieve nadere aanduiding achter den naam behoeft daarbij niet te worden uitgesloten.

M. E.

¹⁾ Zie jaargang 1914 no. 5

²⁾ „de Ingenieur” jaargang 1900 no. 23, jaargang 1914 nos. 46, 50, 51 en jaargang 1915 nos. 1, 2, 4.

³⁾ waartegenover is aangevoerd, dat men voor Mr. bijvoorbeeld Melchior zou kunnen lezen.

Wiskunde.

Analyse van „De Duivel”.

Waarde lezer, hebt gij „De Duivel” al gezien?

Ten slotte is er niets dan wiskunde, dan analyse.

Luistert.

Functie (V) = Verkade.

besprak, maar ook niet dat het gesprokene aan hem voorbijging. Zoo was het ook met den gegalonneerden portier van de Apollo-Bioscoop en de staag aangroeiende menigte der voorbijgangers. Meneer Buijtelaer nam ze niet scherp waar, nochtans zoude hij ze gemist hebben, indien ze er een avond niet geweest waren.

Neerzittend in 't prettig gedruisch van de gaande en komende menschen, voelde hij zich uitermate behagelijk. Nu was hij wel geheel meneer Jacobus Buijtelaer, die een eigen leven had, buiten de kantooruren om, die naar hij 't verkoos kon komen en opstaan zonder dat de Firma er iets mee te maken had en die straks, wanneer het hem lustte, zou trammen naar zijn kamers in Duinoord en er vroegtijdig te bed gaan om morgenochtend om negen uur plichtmatig te zitten aan zijn bureau.

Meneer Buijtelaer was boekhouder van de firma Van der Haart en Korten, in drogerijen. Hij had den ouden heer Van der Haart nog gekend, dat was een beste geweest, een echt oud-Hollandsch degelijk zakenman. Zijn zoon, de tegenwoordige patroon, was veel minder; maar meneer Buijtelaer zou niets kwaads van 'm zeggen, hij was nog jong en de wilde haren moesten er nog uit. Dat was zoo bij wijze van spreken, want meneer Buijtelaer herinnerde zich niet ooit zelf wilde haren te hebben gehad. Daarvoor had hij ook trouwens altijd te hard moeten werken, eerst als kantoorjongen, later als bediende, tot hij nog onder den ouden heer Van der Haart boekhouder geworden was. —

Dien avond zat meneer Jacobus Buijtelaer als naar gewoonte voor het raam in Victoria. Edoch, het was niet een

Een derde graads vergelijking die zich in de meest onverwachte kromme lijnen op het tooneel vertoont.

$\frac{\delta v}{\delta w} =$ Verkade naar zijn wezen gedifferentieerd.

De hierbij ontstane tweede graads vergelijking stelt een cirkel voor, zijnde De Duivel in persoon, onherroepelijk gesloten om hen die in zijn macht zijn.

$\frac{\delta^2 v}{\delta w^2} = \frac{\delta(\text{duivel})}{\delta(\text{wezen})}$.

De existentie in den mensch een rechte lijn.

De richtings coefficient wordt door differentiatie:

$\frac{\delta^3 v}{\delta w^3} =$ constant d.w.z. de Liefde (zie Freud).

Ten slotte is:

$\frac{\delta^4 v}{\delta w^4} = 0$ IJdelheid der ijdelheden alles is ijdelheid.

PREDIKER.

N.B. Prijsvraag voor 2e jaars.

Wie geeft de beteekenis der parameters?

Prijs: een vrijkaart Galerij voor de e.v. coupure-looze uitvoering van „De Duivel” in Delft.

Liefdadigheid.

Het dubbeltje per week.

De vraag scheen te onbescheiden, een dubbeltje per week te offeren voor degenen die niets hebben, het was te veel gevraagd. De bussen verdwenen dus.

Maar we hebben ze weer te voorschijn gehaald, omdat we wisten, dat het *niet waar is* dat de Delftsche student gieriger is dan zijn collega uit andere steden.

We willen het u nog gemakkelijker maken. De bussen zullen voortaan 2 dagen per week, iederen Donderdag en Vrijdag, hangen. Bovendien zult ge ze op uwe Societeiten vinden kunnen. Op de Damesclub, op de Phoenix, bij de Bondslokalen zult ge uw gift ook kunnen offeren.

Is het u nu gemakkelijk genoeg gemaakt? Al wat ge dus te doen hebt is eens per week iets uit uw beurs of vestzakje te halen en in de bus te gooien. Dat heeft een ieder toch wel voor zijn landgenooten, die in zoo dieptreurige omstandigheden zijn over.

Zouden ook wij, die het werk hebben overgenomen, worden teleurgesteld?

J. F. GROOTE.

TH. HARTELUST.

J. ROTGANS.

avond als anders, meneer Buijtelaer was heden jarig, hij werd twee en vijftig. Bij Knapstein had hij ditmaal het groote menu besteld en dit besproeid met een halve flesch moezel. Maar in de haast om tóch op den gewonen tijd zijn stoel in Victoria te bezetten, had hij het te spoedig genuttigd en leek het hem dus voor zijn spijsvertering niet ongewenscht om het kleintje koffie van een likeurtje vergezeld te doen gaan. Meneer Buijtelaer bestelde een triple-sec. Aldus met kleine teugjes slurpend het scherpe, zoetige vocht, zat meneer Buijtelaer rustig alleen aan zijn tafel, toen daar opeens meneer Van der Haart, de jonge patroon, vóór hem stond. Meneer Buijtelaer schrok als een kind dat op snoepen betrapt wordt. „Wel Buijtelaer, jij zet de blommetjes buiten, dat moet ik zeggen” begon de patroon, en schudde zijn inderhaast opgestanen boekhouder de hand. „Mag 'k hier maar bij je komen zitten, 't is wel genoeglijk, zoo vlak bij 't raam. Aannemen, één Pils. Zeg'ns, je bent toch niet jarig?” „Eigenlijk wél”, meende meneer Buijtelaer ietwat verward. Het was eigenlijk niets prettig, vond hij, deze onverwachte komst van den patroon. Het was de „Firma”, maar niet de Firma van het kantoor, en het leek ook wel een ander Victoria dan anders. Zijn likeurglaasje leeg, bood de patroon hem een biertje aan en iets later een versche sigaar en zij klonken „op z'n verjaardag”. Wat moest daar nu mee, kon hij nu straks een rondje geven, of zou de patroon dat te vrij vinden? Meneer Buijtelaer verschoof z'n stoel al eens en luisterde eigenlijk maar half naar 't verhaal van den patroon. De toestand drukte, intusschen werd het zijn tijd om naar huis te gaan. Tien minuten voor tien placht meneer

Ingezonden.

'n Delftenaar.

'n Delftenaar is iemand, die met een groote teekenrol onder den arm met zwaarwichtig gezicht door onze straten gaat, of met nog zwaarwichtiger uiterlijk en dito stap z'n microscoopkastje langs de straten verplaatst.

Maar zijn uiterlijk verbergt zoo geheel zijn binnenste persoonkje!

Al die uiterlijke grimmigheid ten spijt is hij 'n lobbes, 'n goeierd, wiens zachtaardige wezen je alleen kunt kennen bij ondervinding.

Je kunt hem een opstopper verkoopen, hij reageert niet. Is het een fysieke geweest, dan wil hij nog wel eens op z'n teentjes-getrapt doen, maar meer ook al niet; en is 't 'n flinke moreele douw tegen zijn gewichtigdoenerij geweest, dan kijkt hij je even aan met z'n koenuchterste gezicht en loopt door, want de goeierd denkt, dat je met hem toch geen ruzie wil gaan zoeken! Je hatelijkheden zijn bepaald voor een ander bedoeld, maar toch onmogelijk voor hem, die zoo bezadigd en zelfgenoegzaam langs 's Heeren wegen schuift!

Allerlamste, ellendige tweebeenige schepselen, begrijpen jullie niet wat een alderroevigst figuur jullie weldadigheid geslagen heeft met de gemiddelde opbrengst van 'n dikke tien gulden per week! Het is jullie eigen weezoetige gezichten, wie dit geldt.

Weet ge wel, dat al die dubbeltjes, die ge bijeen kondt brengen, hoog noodig zijn om het mogelijk te maken, dat aan arme werkers, die zoo gaarne zouden willen werken, als er maar gelegenheid toe was, de toch al zoo bedroevend kleine uitkeering kan geschieden van 'n 8, soms zelfs maar 7 à 6 gulden per week. Ziet ge niet in, dat ge U moest schamen U nog op straat te vertoonen, gij die van Uw overvloed niet een dubbeltje wilt missen, om 'n ander het hoognoodige te bezorgen. Van dat schijntje geld, dat sommigen Uwer in denzelfden tijd verteeren, louter voor hun egoïste, lage genoegens, moet daar een geheel gezin alles doen. Man, vrouw en kinderen moeten wonen, gekleed gaan, vuur en licht hebben, o, ja, dat alles moet ook nog ETEN bovendien, allemaal van..... hetzelfde bedrag dat gij verteert enkel in café en theater. Dat gij daarboven een kamer hebt, duurder dan hun woning, dat gij U duurder voedt dan zij met hun allen kunnen besteden, laat ik dan nog buiten rekening!

Schaam U diep! Durf U te schamen, gerust! Maak door Uw steun aan de dubbeltjes-beweging, nu die gelegenhijd U gelukkig nog geboden blijft, het poovere figuur goed, dat gij eerst geslagen hebt!

Ge kunt tenminste nu niet meer zeggen, dat ge het niet geweten hebt!

Buijtelaer op te staan en Victoria te verlaten, dan ging hij de Spuistraat af, rechtsom de Veenestraat door, en nam op de Groenmarkt lijn 3. Zoo wilde hij ook nu doen, maar de patroon, die voor beiden betaald had, wilde daar niet van weten.

„Wat, nu al naar bed, en dat op je verjaardag? Neen hoor, we maken er nog een staartje aan. Ken je de Imperial Bar?” — Meneer Buijtelaer schrok wederom, ditmaal zeer hevig. Wat moest hij in een bar met zoo'n onmogelijke naam, hij kwam nooit in die dingen, neen, hij zou maar liever ineens doorgaan naar huis.

Maar de patroon hield aan, en zij gingen. Linksom de Wagenstraat in en dan rechtsom een zijstraat. Aan het eind van deze straat glom een elektrische lichtbol; meneer Buijtelaer voelde iets in zijn diepste binnenste wiebelen.

Aan de deur stond een portier, die met breed joviaal gebaar de heeren welkom heette. Meneer Buijtelaer bedacht of hij nog niet liever zou terug keeren, vatte dan plotseling moed en trad binnen, den patroon achterna.

Wat hij nu zag was schoon, inderdaad. De kamer waarin zij gelijk getreden waren was laag en zeer diep. Dieper nog leek zij door de spiegels die overal langs de wanden waren aangebracht. Deze kamer was vol kleine tafeltjes en stoeltjes; op den grond lag een mollig licht tapijt dat alle geluid van voetstappen dempte. In het voorgedeelte, achter een buffet, waarop talloze glazen en flesschen, zat een buitengewoon zwaarlijvige dame, niet oud en niet jong. Meneer Buijtelaer werd gewaar dat zij hem toelonkte, en boog. Achterin rechts was een piano, er was ook een man die viool speelde, maar

Beter U, of anders blijf bij Uw menschonwaardig standpunt, dat ge, hoewel wetend dat ge verplicht zijt te helpen, dat niet doet, omdat toch niemand controleert of Gij Uw dubbeltje wel in de bus geworpen hebt!

Maar vergeet dan niet, dat Delft uitgefloten wordt, . . . omdat Gij degene zijt, die er de klad in brengt!

OPMERKER.

Aan den heer John Whip.

Geachte Heer,

Nauwelijks had ik het S. W. in handen gekregen, of ik heb aanstonds alle onmogelijke middelen in het werk gesteld (de mogelijke niet) om te verhinderen, dat het U werd toegezonden. Mijn goede bedoeling daarbij was, te beletten dat Uw autoriteiten op die wijze kennis konden nemen van de U waarschijnlijk ontsnapte bewering, dat de door Hare Majesteit in het leven geroepen beweging van het Kon. Nat. Steuncomité zoo S'ig is. Als ge Uw bewering dus gemeend hebt, draait Ge allicht den pot in voor eenigen tijd.

Of is de spot van Uw conservatieve persoonlijkheid soms alleen gewekt door „wekeliks” geschrijf? Uit mijn steeds schrijven in voor U leesbaar Hollandsch, zult Ge toch moeten opmaken, dat ik ook taal-conservatief ben (aangenaam, collega), al ben ik niet zoo dwaas, niet te willen samenwerken met iemand, die zich „schriftelijk” uit, al doe ik dat „netter” schriftelijk.

Ik hoop dus, dat U Nederlanders, die niet zoo conservatief zijn als U en nog wel 'n dubbeltje (ik durf het haast niet te zetten) over hebben voor door U gekwalificeerde S'ige dingen, geen S'ers meer noemt. Denk aan de Koningin! De provoost is niet prettig, weet ik wel.

Maar misschien heeft dit alles zijn oorzaak in het verbijsterend feit, dat Ge bijgewoond hebt: 'n S. W., dat van 'n sleurgeworden wandelingetje thuiskomt . . .

Hoogachtend,

M. DE MAN.

Noot. De heer De Man schijnt door zijn jacht naar komma's en punten de zin van het geschrevene niet te kunnen vatten.

J. W.

Een woord.

Lucianus heeft eindelijk eens een woord gesproken, dat misschien een opklaring kan geven in dezen tijd voor het S. W. Wat kan wel de oorzaak zijn, dat tegenwoordig de

nu juist hadden zij geëindigd. Aan een der tafeltjes nam de patroon een stoel en wenkte meneer Buijtelaer hetzelfde te doen. Een kelner bracht whisky and soda. Het was leeg in de Bar en Meneer Buijtelaer begon juist aan het geheel te wennen, toen een aantal jonge en schoon uitgedoschte vrouwen binnenkwamen, die dadelijk op hun tafeltje toetraden. Een groote blonde ging vooraf, zij was doende om uit een flacon eau de cologne op haar zakdoek te sprengelen. „Jij ook wat, dikkertje?” wendde zij zich tot den onstelden heer Buijtelaer „d'r is genog, hoor” en voor hij er iets tegen vernocht, zat deze dame op meneer Buijtelaer's rechterknie en had zij zich meester gemaakt van zijn neusdoek, die zij rijkelijk met het reukwater bevochtigde.

„Breng mij 'n portje, Johan”, riep zij lachend den kelner toe en wendde zich dan weer tot meneer Buijtelaer met een goedig „dat mag 'k toch wel van je?” „Welzeker, mejuffrouw, welzeker!” stemde deze toe, toch wel eenigszins in de war gebracht door de vlugheid van deze praktijken. Maar dat scheen er zoo bij te hooren, de patroon was geheel in beslag genomen door een kleine zwarte, en meneer Buijtelaer begreep dat van hem verwacht werd dat hij de blonde dame aangenaam zou bezig houden. Die maakte hem dat overigens niet gemakkelijker door hem om een sigaret te vragen. Meneer Buijtelaer rookte nooit sigaretten. Dat was geen bezwaar, zei ze, die kon je hier krijgen.

Johan werd geroepen en even later dampde de blonde dame als een schoorsteen. De sigaretten leken meneer Buijtelaer tamelijk duur, hij zou er zuinig mee zijn. „Toe, jij ook eentje, wees niet saai, tap 's 'n mop!” hoorde hij naast

meesten, die toch zeker wel in staat zijn om van het S. W. iets te maken, dat zelfs een eenigszins hooger toets kan doorstaan, zich er van afkeeren? Zeker, er zijn zooals L. veronderstelt genoeg Delftenaren, die op wat voor gebied der studentenwereld voldoende presteeren, dat de algemeene belangstelling kan trekken. Maar is hierbij aan den onwil om die uitingen in het S. W. te vermelden, ook niet voor een deel de Redactie zelf schuld door haar wijze van optreden?

Mijn uitingen, hoe anderen die dan ook mogen opvatten, hebben voor mij toch de weelde van het goede, dat er in mij leeft. En huiver ik er dan niet voor dien rijkdom te geven aan anderen, als ik bij ondervinding weet, hoe hij die anderen slechts bereiken zal, in bespottelijken vorm van drukfouten zonder tal? Zal ik niet liever mijn papieren harstkinderen bewaren tot betere tijden, en zoo middellijk meewerken aan het terughouden van datgene, wat juist aan het S. W. moest worden gegeven: de uitingen van het rijke studentenleven?

Om eens een der vele voorbeelden te noemen, die in den laatsten tijd m'n ijver voor het S. W. weer eens een flink koelend stortbad hebben gegeven:

Nemen we mijn verslag over de lezing van Annie Salomons voor de D. S. E. V.

Dat is maar een verslag, zeker; maar voor mij heeft het toch in zich, een persoonlijke uiting te zijn, van hoe zoo'n schoonheid tot mij komt, en zoo gemakkelijk zal ik er in leggen, wat datgene, me als blijvende schoonheid daarin is toegeschenen. Heel natuurlijk is het daarbij, dat ik dan vanzelf in den toon der lezing blijf en zooveel mogelijk trachten zal in vorm en zegwijze die schoonheid te benaderen.

Dan vind je na eenigen tijd dat tot gemeengoed geworden sentiment terug in het S. W. 'n Drukproef, waar je zoo dringend om verzocht hebt, heb je nooit gezien en tot je eigen stomme verbazing moet je onzin lezen, die iemand, die nog nooit anders heeft geschreven dan brieven naar huis en soms een opstelletje op school, al belachelijk vindt.

Zelf loop je je dan te verbijten over dergelijk gebeuren maar . . . je verslag en de schoonheid, die je getracht hebt er in te leggen . . . zijn naar de maan!

Is het dan wonder, dat je de lust verliest weer je zielsberoeren te geven, om er weer zoo af te komen? Is het dan wonder, dat je voortaan van het verslag, dat je plicht is, niet meer tracht te maken, wat er toch wel van te maken is, maar er een gedwongen-zakelijke wijze van plichtsvervulling in verwerkt? En is het een wonder, dat je andere uitingen liefst heel ver houdt van het blad, dat er zoo mee omspringt?

En zoo is de reden, dat alvast een deel van hen, die het S. W. wel helpen willen en kunnen, om ervan te maken de rijke afbeelding van ons volle leven, het den rug toewenden en schelden op de Redactie zooals L. het noemt, . . . omdat ze er reden voor hebben!

(Zie vervolg Tweede Blad).

zich, en voor hij het wist zat hij eveneens aan een sigaretje te zuigen „kom, wees royaal, Jeanne wil er ook wel eentje” was 't dan en de kleine zwarte dame stak mee op.

De bar had zich intusschen ongemerkt gevuld. 't Strijkje speelde steps en walsjes en in het voorgedeelte, voor 't buffet, danste men.

Het werd meneer Buijtelaer wonderlijk te moede. Wat moest er van dit alles worden? Straks zou zijn blonde misschien wel met hem willen dansen, ook dat nog. Het ging eenvoudig niet, neen, het kon zoo niet langer. Maar de patroon zat zoo gezellig te praten met zijn zwarte vriendinnetje, er viel niet aan te denken om hem mee te krijgen. Maar wèg wilde en zou meneer Buijtelaer, dat stond vast.

Toen, in een van die heldere oogenblikken die zijn carrière tot boekhouder bepaald hadden, bedacht meneer Jacobus Buijtelaer een krijgslist. Hij zou veinzen zich even te verwijderen; in de gang hing zijn hoed en jas, hij zou de laatste aanschietsen en vluchten, de patroon mocht er dan van denken wat hij wilde. Die zou hem overigens niet missen, daarvoor was hij te veel in beslag genomen door het zwarte meisje.

Even kwam 't in meneer Buijtelaer op, dat vluchten steeds als een lafheid gevoeld wordt, maar hij verwierp die gedachte onmiddellijk. Dan stond hij op. „Ik ben dadelijk weerom” loog hij. — — — — —

Toen meneer Jacobus Buijtelaer rillend in de koude nachtlucht over de Groenmarkt gegaan kwam, speelde het carrillon van de Groote Kerk half één. —

1915.

W. H. DE B.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 4 FEBRUARI 1915. No. 16.

Gelukkig toont de Redactie in den laatsten tijd haar goeden wil en ontvang ik de drukproeven ter correctie geregeld; maar het doet toch nog zoo verbluffend aan, de Redactie in „Exodus B. B.” te hooren spreken van laksheid der inzenders, en . . . onder Correspondentie te vinden: Inzender, maakt U bekend. Blijkbaar heeft men zeer beleefd willen zijn tegenover zoo'n onbekende, vandaar die overvloed aan t(hee).

Ook elkaar zetten de leden de minst-vleiende pluimen op den hoed, al wordt het niet zoo bedoeld.

De heer Baas Becking kan ten minste niet erg ingenomen zijn met zijn lofrede, waarin door vervanging van kweet door kwijtte, niet het feit geconstateerd wordt, dat hij zoo ten volle zijn plicht vervulde, maar de wensch te kennen wordt gegeven, dat 'n redacteur van dergelijke vermogens, nu ook eens ten volle zijn plicht vervulde, tot heil van het S. W., wat heel anders klinkt!

M. DE MAN.

NOOT VAN DE REDACTIE.

Wij zijn den heer De Man zeer dankbaar voor zijne scherpzinnige verklaring van het feit, dat de Delftsche studenten absoluut geen belangstelling toonen voor het S. W.

Om ook anderen dan hem te bevredigen, is echter eene betere uitvlucht noodig.

Aan den Heer M. de Man.

Motto:

Homo sum et nihil humani a me alienum puto!

Eere wien eere toekomt en zoo moet ik U hulde brengen mijnheer d. M. voor de fanatische wijze, waarop gij de verschillende nummers van het S. W. doorleest, arglistiglijk rondzoekende of hier geen t teveel staat, of daar geen „kwijtte” staat voor „kweet.”

Ik ken U niet, doch ik stel mij U zoo voor als een taalkundige specialiteit, precies alle werkwoorden kunnende vervoegen, precies de geslachten van alle zelfstandige naamwoorden kennende. Ik benij U wel om uw aanleg in het onthouden van die dingen. Ik geef U dan ook den welgemeenden raad om bij gelegenheid eens te promoveeren in de Nederlandsche Letteren en als onderwerp uwer dissertatie te kiezen.

„Het S. W. een gevaar voor de Nederlandsche Grammatica.” Ik twijfel niet of U behaalt met dit onderwerp het praedicaat „Cum laude.”

U klaagt er over dat U geen drukproef is toegezonden van Uw verslag over de lezing van Annie Salomons. Door één der redacteurs zijn U hieromtrent persoonlijk reeds ophelderingen gegeven, en daarom bevreedt het mij dat U hier nog in het S. W. over schrijft. Toevallig werd het S. W.-nummer waarin Uw verslag voorkwam, door afwezigheid van alle andere redacteurs, geheel door mij alleen verzorgd, zoodat aan de correctie niet de gewone zorg kon worden besteed.

Nu zou men verwachten dat U, „mijnheer M. de Man” alle werkwoorden kunnende vervoegen, kennende de geslachten van alle zelfstandige naamwoorden, enz. enz. wel in staat zou zijn een stukje Nederlandsche copie te leveren, zonder fouten.

Helaas, een vluchtig overlezen van Uwe copie „Een woord”, doet mij reeds de volgende absurde fouten onderstrepen:

1°. Maar is hierbij aan den onwil om die uitingen in in het S. W. te vermelden, ook niet voor een deel, de Redactie zelf schuld door hare wijze van optreden.

2°. . . . en zoo *middeljk* (met ééne l) meewerken . . . .

3°. . . . dat je voortaan van het verslag, dat je plicht is, niet meer tracht te maken, wat er toch wel van te maken is . . . . (mooi Hollandsch!)

En zoo mijnheer d. M. kom ik tot de conclusie, dat er meerdere lui rondloopen, waarvan men zou zeggen dat ze „nog nooit anders hebben geschreven, dan brieven naar huis, en soms een opstelletje op school.”

Schaam U, M. d. M., omdat U wel ziet den splinter in eens anders oog, en niet den balk in Uw eigen.

C. G. J. VREEDENBURGH.

Nederlandsche Anti-Oorlog Raad.

(Opgericht 8 October 1914).

Secretariaat: Theresiastraat 51, 's-Gravenhage.

Lezers van dit blad, heden is het eerste halve jaar van den oorlog vol. Een vol half jaar staan nu millioenen mannen in de kracht van hun leven, ontrukkt aan hun gewonen maatschappelijke arbeid en aan hun gezinnen, in twee reusachige machtsgroepen tegenover elkander met geen ander onmiddellijk doel dan om zooveel hunner „vijanden” als slechts mogelijk is, dood, verminkt of gewond buiten gevecht te stellen.

Een vol half jaar offeren deze millioenen gewapenden, door het sterkst-gespannen menschelijk verstand en vernuft en door de hoogst-opgevoerde menschelijke arbeidsinspanning voorzien van afzichtelijke vernielingswerktuigen ter eigen verdediging, alles wat hun in den weg treedt op aan hun eischen van zelfbehoud, vernietigen geheele landstreken en sparen ook kunstwerken niet. Wij zijn er van overtuigd, dat niemand uwer zich de gruwelen van den modernen oorlog zoo groot heeft voorgesteld als zij nu in werkelijkheid zijn. Maar wij zijn er evenzeer van overtuigd, dat er niet velen onder U zullen gevonden worden, die niet van harte verlangen, dat deze oorlog de laatste zal zijn in de geschiedenis van Europa, en die niet het hunne er toe zullen willen bijdragen om te voorkomen dat na den thans woedenden wereldoorlog een nieuwe, nog geweldiger wereldoorlog zal kunnen uitbreken.

Die gevoelens, gij hebt deze wel geuit, in persoonlijke gesprekken, in eigen kring; maar ook op andere wijze?

Hebt gij deze gevoelens ook zóó uitgesproken, dat Uw stem, doordat zij zich samenvoegde in een koor van anderen althans kans had te worden gehoord, misschien niet reeds gedurende den oorlog, maar dan toch wellicht later wanneer bij den vrede over de toekomst zal worden beslist?

Zoo gij dat nog niet gedaan hebt, doet het dan nu nog! Immers dat verlangen naar een vrede, die niet een nieuwen oorlog met zich zal brengen, die gevoelens van protest en van afschuw, zij leven toch nog in U even sterk als in die eerste dagen van Augustus, toen zij alle andere gedachten schenen te hebben verdrongen?

Laat dan nú Uw stem hooren! Gij kunt dit doen door U aan te sluiten bij den „Nederlandsche Anti-Oorlog Raad” (Secretariaat Theresiastraat 51, 's-Gravenhage), wiens streven er in de eerste plaats op is gericht, de vredesvoorstanders van alle richtingen in Nederland te vereenigen in ééne gemeenschappelijke organisatie, die in samenwerking met overeenkomstige organisatie's in alle andere landen, welke onmiddellijk belang bij den aanstaanden vrede zullen hebben zal versterken de openbare meening ten gunste van een zoodanigen vrede, dat daarin niet meer de kiem van een nieuwen oorlog aanwezig zal zijn.

Wij wekken U op, aan deze beweging Uwen steun te geven: Uwen zedelijken steun door te zijn wederom een nieuwe medestander van dien Raad, Uwen finantiëelen steun door een bijdrage van minstens f 0.25 te zenden, Uwen daadwerkelijken steun, door deze organisatie steeds met nieuwe elementen zoodanig te versterken, dat haar stem steeds grootere kans zal hebben te worden verhoord!

Het Bestuur van den Nederlandschen Anti-Oorlog Raad:

Mr. H. C. DRESSELHUIS, Voorzitter.

J. H. SCHAPER, Onder-Voorzitter.

Prof. Dr. D. VAN EMBDEN.

Mr. Dr. D. A. P. N. KOOLEN.

Mevr. V. H. RUTGERS.

Mevr. W. ASSER-THORBECKE, Penningmeesteres,
Oosteinde 1, Amsterdam.

Jhr. Mr. Dr. B. DE JONG VAN BEEK EN DONK,
Secretaris, Theresiastraat 51, 's-Gravenhage.

Berichten en Mededeelingen.

Maandag 8 Februari. Lezing door Dr. R. Casimir, in Hotel Wilhelmina: „Psychologische Opmerkingen over Oorlogstijden.” Entrée f 0.25.

—o—

Verantwoording Collecte voor het Kon. Nat. Steuncomité.
Opbrengst van 28 en 29 Januari f 14,51.

J. ROTGANS,

 Technische Hoogeschool.

 Ingenieurs-Examens Januari 1915.

Geslaagd voor:

Bouwkundig Ingenieur.

H. Hoekstra.

H. J. W. Thunnissen.

W. A. Molengraaff.

F. L. Wiemans.

J. I. Planjer.

Werktuigkundig Ingenieur.

W. de Koning.

 Agenda.

DEN HAAG.

 Vrijdag 5 Februari. Gebouw voor K. en W.: Het Tooneel:
 „Een Midzomernachtdroom”; 8 uur.

Schouwburg: Ned. Tooneel: „Pygmalion”; 8 uur.

ROTTERDAM.

 Vrijdag 5 Februari. Groote Schouwburg: Rotterd. Tooneel-
 gezelschap: „Onder een dak”; 8 uur.

 ADVERTENTIEN.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

 Oude Delft 120 : Chr. F. RÜTER.

Veiligheids-
 vulpenhouder
 met gouden pen
 en schroefdop.

The King.

The King.

Compleet met clips

f 4.00.

SCHRIJFT GEREGLD.

LEKT NOOIT.

De volmaakte Vulpen.

Te bestellen in iederen Kantoorboekhandel,
 of direct aan The King Company, Den Haag

MOBILISATIE

KAMER ter overname,

van f 22,— voor f 15,— per maand.

Gelegen: HOOIKADE No. 17—18.

Brieven franco onder No. 6951, aan het Bureau v. d. Blad.

Inwoning aangeboden te RIJSWIJK, voor
 studeerend Jongmensch in klein
 beschaafd gezin, met gebruik van Studeerkamer, waar-
 naast cabinet voor logies.

Fr. brieven onder letters EK, Boekh. ODÉ, Rijswijk.

TE HUUR:

EEN ZIT- EN SLAAPKAMER

1e Etage (Voor), gedurende de mobilisatie.

Adres: NIEUWE PLANTAGE 77.

H.H. Amateur-Fotografen.

Het Beste, Goedkoopste Adres voor Uw inkoop te doen
 IS, WAS en BLIJFT

65 BRAB. TURFMARKT 65,

gij bespaart minstens 25%.

Speciale inrichting voor VERGROOTINGEN en SPOED-
 BESTELLINGEN voor ONTWIKKELEN en AFDRUKKEN.

RUDGE-WHITWORTH

1e klas Engelsch Rijwiel,

PRIJS f 100.—,

het **éérste** en het **beroemdste merk** der wereld
 voor **kenners** en **amateurs**.

Eenig adres J. W. ZOMER,

NIEUWSTRAAT 14.

TELEFOON 544.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**